

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in a classic room. The man is wearing a dark suit and a white shirt with a dark bow tie. The woman is wearing a purple lace dress and large earrings. They are standing in front of a wall with ornate wallpaper and a wooden door. The woman's right arm is raised, resting on the door frame.

Lucy Kingová
V šéfově
posteli!

 HARLEQUIN[®]

LUCY KINGOVÁ

V ŠÉFOVĚ POSTELI!

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc Vám přináším opět dva příběhy, které jsou provázány s osudy postav, s nimiž jste se už seznámila. Ve Sladkém životě je to kniha pojmenovaná Následky jedné noci od Jackie Ashendenové, která bezprostředně navazuje (po pravdě řečeno se dokonce odehrává souběžně) na příběh s názvem Vrátil jsem se!, který vyšel minulý měsíc. V červnu jste se mohla dozvědět více o osudech jedné z dcer domorodého nigerijského krále v povídce Jadesoly Jamesové Líbánky na Seychelách, jejíž mladší sestra je hrdinkou knihy Princezna, kterou potřebuje, kterou si můžete přečíst tento měsíc.

Takovými společnými motivy všech šesti příběhů jsou ale vztahy dětí a rodičů – a prakticky vždy jsou to rodiče, již se v povídkách na svých dětech nějakým způsobem provinili. Další rovinu pak představuje motiv odpovědnosti za někoho. Taková odpovědnost může být sice krásná věc, když je jí ale moc, dokáže hrdinům pěkně svázat křídla. Přesvědčte se o tom ale sama!

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Kingová

V ŠÉFOVĚ POSTELI!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Undone by Her Ultra-Rich Boss

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Lucy King

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9401-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9402-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9403-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Quem és tu e que raios fazes na minha cama?*“

Orla Garrettová si bezděčně, ale šťastně povzdechla, když uslyšela hluboký, mužný, až neskutečně sexy hlas pronikající mlhou spánku. Zabořila se hlouběji do příjemného, chladivého povlečení.

Duarte de Castro e Bragança ji obvykle navštěvoval ve snech noc po dni, kdy spolu telefonovali. Po každé, když se jeho jméno objevilo na displeji, se jí z toho zatřepetalo srdce. Z následného rozhovoru, během něhož jí z jeho sametového, přesto chraplavého tónu naskakovala husí kůže, byla bez sebe vzrušením.

Ještě nikdy se nesetkali osobně a jejich rozhovory nebyly ničím pozoruhodné – Orla vedla velice exkluzivní podnik nabízející všemožné asistentské služby a on byl jejím klientem, takže se obvykle bavili o tom, že jí říkal, co by si přál, a ona ho ujišťovala, že jeho přání budou splněna – ale na tom zřejmě nezáleželo. Její podvědomí si nevyhnutelně přiřadilo jeho hlas k fotkám, které se často objevovaly v tisku a jichž si, stejně jako každá horkokrevná osoba na planetě, nemohla nevšimnout. Její představivost se pak rozbíhala naplno.

Bylo však neobvyklé, že se jí o něm zdál další sen, když s ním přes měsíc nemluvila. Ještě podivnější bylo, že mluvil svou rodnou portugalským, když na

ni přitom vždycky hovořil bezchybnou angličtinou s mírným přízvukem, kterou získal díky britskému veřejnému vzdělávání, po němž navštěvoval Oxford.

Z vlastní zkušenosti však věděla, že se tomu nedá nijak zabránit, a navíc, proč by se o to vůbec měla snažit? To, jak se k ní choval... to, jak se probudila celá bez dechu a chvějící se od hlavy po paty... V poslední době stejně žádnou větší romantiku nezažila, ne že by to ve skutečnosti bylo tak hezké a příjemné.

Navíc sny přece nemohou nikomu ublížit. Nechovala žádnou tajnou naději, že se někdy stanou skutečností. Samotná ta představa byla absurdní.

Tak zaprvé, kromě faktu, že jí tyhle věci ani trochu nešly, by bylo vysoce neprofesionální zaplést se s nějakým klientem.

Zadruhé, nebylo možné, aby si jí neuvěřitelně pohledný aristokratický výrobce vína někdy povšiml, pokud by se tedy vůbec kdy potkali.

A zatřetí, celý svět věděl, jak byl napravený playboy Duarte oddaný své překrásné ženě a jak ho zničilo, když zemřela na předávkování šest týdnů po narození jejich mrtvého syna, ačkoliv se o něm šuškal, že tu dvojí tragédii zvládá s neuvěřitelným stoicismem.

Ne, její sny byly soukromé, v bezpečí a co bylo nejlepší, na rozdíl od reality naprosto postrádaly ten hyperkritický hlas, který jí mluvil v hlavě a bez ustání jí připomínal, kolik toho ještě musí udělat a že jestli se sebou chce být spokojená, nesmí nic zvorat. V jejích snech o Duartelem nebyla dokonalost něco, o co musí usilovat, ta byla prostě samozřejmostí.

„Ahoj,“ zamumlala do pohodlného polštáře, který nebyl ani tvrdý, ani příliš měkký, ale prostě tak akorát.

„Ptal jsem se, kdo jste a co děláte sakra v mojí posteli?“

Tentokrát promluvil anglicky, jeho hlas byl teď

o kousíček blíž, a jakmile ucítila závan čehosi lahodně kořeněného, tělo jí zalilo teplo, až se jí z toho zkroutily palce u nohou.

„Čekala jsem na tebe,“ zamumlala a dychtivě uvažovala, co udělá dál.

Kvůli tomu, že její tým nemohl na poslední chvíli dorazit, pracovala celý minulý týden do úmoru, připravovala jeho dům na každoroční setkání pěti světově nejvýznamnějších rodinných vinařství. Byla se silami na dně. Svaly ji bolely. Masáž, i když jen v jejích představách, by byla blaho.

„Vstaňte. Hned.“

No, to neznělo moc mile, že? Na rozdíl od vysněného Duartea, který ji tiskl ve žhavém objetí, zněla tato slova stroze. Tenhle Duarte působil našťvaně. Netrpělivě. Kde je jeho úsměv? Proč s ní ruka na jejím rameni tvrdě třese, místo aby ji hladila? A když už jsme u toho, proč cítí jeho vůni tak jasně? Ještě nikdy se jí nezdálo o tom, jak voní...

Pomaloučku jí to začalo docházet, nejdřív jako pramínek potůčku, z něhož se rychle stal proud, načež se proměnil v tsunami a vrazil do ní jako demoliční koule. S trhnutím se probudila.

Se srdcem prudce bušícím do žeber se Orla posadila a praštila se hlavou do něčeho tvrdého. Lebkou jí projela bolest, až vyjekla, což se na hlasitosti vyrovnalo dunivé záplavě rozezlené portugalské, následované náhlým zhoupnutím se matrace.

Au, au, *au*.

Bože, to tedy bolí.

Popadla se za čelo a mnula si ho, zatímco horečně mrkala, aby zahlala slzy z očí, až se bušení v hlavě konečně ztlumilo na tupé tepání a už se jí nechtělo křičet.

Kdyby se tak to samé dalo říct o šoku a ponížení, které v ní pulzovaly. Kdyby se tak mohla schovat pod

přikrývku a předstírat, že se tohle neděje. Bohužel však takovou možnost neměla, a tak s hrůzou otevřela oči.

Při pohledu na muže sedícího se svěšenými rameny na posteli zadržela dech. Potřásl hlavou a rukama si projel tmavé, rozčuchané vlasy. Polilo ji horko, pak zima, pak znovu horko. Žaludek jí udělal přemet a pulz se jí rozběhl ještě rychleji.

Ano, Duarte byl opravdu tady, nešlo o výplod její představivosti, a panebože, bylo to *příšerné*. Nachytil ji, jak spí v práci. V podstatě ho pozvala, aby se k ní připojil v posteli. A pak se s ním srazila hlavou – se svým nejdůležitějším, nejbohatším klientem – a to už něco znamenalo, když pozvánku k členství dostali jen ti, jejichž minimální čisté jmění dosahovalo půl miliardy dolarů.

Alespoň se nestihla svléknout, než se vyčerpáním zhroutila, což bylo štěstí. Jak mu to ale vysvětlí?

To, že ho tu nečekali dřív než za tři týdny, nebyla žádná omluva. Její společnost slíbila dokonalost ve všech ohledech. Jejich klienti požadovali – a platili za to nehorázné sumy – jenom to nejlepší. Tohle byla ta absolutně nejhorší, nejméně ponižující situace, v níž se kdy ocitla.

„Moc se omlouvám,“ vydechla rozechvěle. Usoudila, že omluvou nic nezkazí, než si navlékla ramínko tílka, které jí sklouzlo z ramene.

Duarte otočil hlavu, jeho tmavý pohled se srazil s jejím, až jí tím vyrazil dech úplně. Fotky, které viděla ve zprávách, ho ani zdaleka nevystihovaly. Ani trošku. Nezachycovaly čirou přítomnost muže, nemluvě o jeho mužnosti, jež ji zasáhla jako rána do hrudi a rozpálila ty části jejího těla, o nichž ani netušila, že existují. Nezobrazovaly přesně šíři jeho ramen či sílu stehů v džínech, povšimla si, zatímco se jí potily dlaně. Ani si nevzpomínala, že by na

některém z těch snímků rozeznala obsidiánové hlubiny jeho očí či čelist tak napjatou, až to vypadalo, že se brzy roztrhne.

„Můžu vám na tu hlavu přinést trochu ledu?“ navrhl a v duchu sebou trhla, když si vybavila, jak tvrdě do něho vrazila. Pak si vzpomněla na malou lékárníčku, kterou s sebou pro jistotu nosila. „Nebo snad něco proti bolesti?“

„Ne,“ zavrčel, výraz pochmurný jako noc, napětí zjevné v každé části jeho těla. „Můžete mi odpovědět na otázku.“

Jistě. Ano. To by měla. Protože teď nebyla vhodná chvíle, aby se nechala polapit jeho úchvatným vzhledem, který na ni měl podivné účinky. Teď byl čas na minimalizaci škod.

„Já jsem Orla Garrettová,“ představila se a modlila se, aby měl Duarte navzdory zjevnému vzteku natolik zdravého rozumu, aby mu celá ta situace připadala humorná. Kromě tohoto pochybení mu její společnost vždycky poskytovala dokonalé služby, a to přece něco znamenalo. „Jsem spolumajitelkou a jedním z ředitelů Hamilton Garrett. Mluvili jsme spolu po telefonu.“

Nadzvedl obočí a ona prakticky viděla, jak se mu jeho proslulý mozek začíná otáčet, když po ní přejel pohledem, kterým ji celou rozhicoval.

Má si s ním potrást rukou? uvažovala, maličko zmatená žářem, který ji zničehonic zaplavil. Nějak jí to nepřipadalo vhodné, když byla schovaná pod přikrývkou a on seděl na okraji postele ani ne o půl metru dál.

Mnohem naléhavější byla touha přisunout se blíž a usadit se mu do klína. Pak by mu mohla zabořit prsty do vlasů a zkontrolovat, jestli nemá bouli na hlavě. Mohla by mu přejet rukama po tváři a prozkoumat nejdřív jeho působivé rysy a pak krátké strniště

zdobící jeho čelist. V tu chvíli by ji mohl obejmout a přetočit ji, přitisknout svá ústa na její hrdlo a –

Ach.

Co se to děje? Co si vlastně myslí? Copak se dočista *zbláznila*?

Orla, zděšená směrem, jakým se ubíraly její myšlenky, ale rozhodnutá připočíst to na vrub otřesu mozku, ztěžka polkla a ovládla se. Musí ignorovat spalující žár kolující jí žilami a příliš živé obrazy před očima. Vůbec nechápala, proč se jí to děje právě teď. Ovšem na analýzu bude čas později. Právě teď se musí dostat co nejdál od svého klienta, a tak se vyškrábala z postele na druhé straně a vstala.

„Co se týče vašich instrukcí,“ prohlásila ve snaze získat důstojnost a kontrolu. Uhladila si šortky, které jí náhle připadaly příliš těsné a nepohodlné. „Zařizuji ubytování pro hosty na vaší konferenci. Všechny pokoje jsou připravené, kromě tohoto.“

Tahle ložnice vypadala, že nepotřebuje skoro žádné úpravy. Těch zbylých pět bylo v příšerném stavu. Ložní prádlo a ručníky byly nakřivo a umazané skleničky od vína postávaly na stolech plných prachu. Dole to nevypadalo o nic lépe. Salonek byl plný šálků od kávy s plísní a v kuchyni stála bedna plná prázdných lahví od vína.

Orla se snažila potlačit dávení a uvažovala, co se to tu proboha stalo, než se přísně okřikla, že jí do toho nic není. Jejím úkolem bylo dohlédnout na to, aby byla splněna přání jejích klientů, a nic víc.

„Odsouhlasila jsem víkendová meníčka s Mariannou Valdezovou,“ oznámila, vypočítávala dál a ucítila drobné bodnutí radosti, že se jí podařilo získat tu nejlepší šéfkuchařku na světě, kterou bylo doslova nemožné najmout na soukromé akce, „a o všechny požadavky na stravu bude postaráno. Požádala jsem Nuna Esteveze,“ hlavního vinnáře z Quinty, „aby

přivezl vína, které jste si objednal na páteční večeri a sobotní večer. Plavba po řece byla domluvena na nedělní odpoledne a posádka právě teď připravuje loď. Všechno je připravené a zařízené.“

Duarte se otočil, aby se na ni zamračil, zjevně – a nespravedlivě – na něj to, čeho dosáhla za velice nepříjemných okolností, nijak nezapůsobilo. „A přitom jste celou dobu spala v mé posteli.“

„Ne,“ namítla s kradným, rozpačitým pohledem na pomačkané povlečení, což jí vůbec nepomohlo. „Nespala. Zamluvila jsem si hotel ve vesnici a bydlela jsem tam. Tohle bylo výjimečné, přísahám. Ne že by v tom byl rozdíl. Je to neodpuštělné, já vím.“

A neomluvitelné, ačkoliv se omlouvala horem dolem. Duartea by ani v nejmenším nezajímalo, že ji tým, který dala dohromady, aby dohlédl na jeho požadavky, vyšplouchl, takže neměla na vybranou a musela na vše dohlédnout sama, i když už bylo velice pozdě. Nebyl jeho problém, že si vzala špatnou sadu klíčů, takže musela rozbít okno, aby se dostala dovnitř a mohla odemknout zadní dveře. Stejně jako všichni jejich klienti platil šestimístné roční poplatky, aby byl každý jeho příkaz splněn, bez otázek, bez potíží, bez nepříjemností a s dokonalou precizností.

„Mohu vás ujistit, že už se to nebude nikdy opakovat,“ dokončila a v duchu si držela palce, aby to uklouznutí přežila. „Máte moje slovo.“

Drsně se zasmál, jako by nevěřil, že její slovo něco znamená. Pak pomaloučku zavrtěl hlavou, z čehož se jí rozběhl pulz a zaplavila ji panika, protože jak vteřiny mlčky ubíhaly, měla ošklivý pocit, že jí to jen tak neodpustí. Že nezapomene. Napětí v jeho čelisti nepolevovalo a ústa neměl stažená do úsměvu, tak jak doufala. Hněv v jeho tmavém, podmanivém pohledu možná o trošičku zeslábl, ale prázdnota, jež zůstala, byla nejspíš ještě horší. Jeho výraz byl děsivě

neproniknutelný a jeho hlas, když promluvil, ledově chladný.

„Máte pravdu,“ oznámil s ocelovou pochmurností, z níž se jí stáhlo hrdlo a srdce jí poskočilo. „Už se to *nebude* opakovat. Protože máte padáka.“

Duarte stěží zaregistroval drobné zalapání po dechu ženy stojící vedle postele a shlížející na něj kouzelnými očima barvy padesátiletého zlatohnědého portského, které se do něho zařezávaly od chvíle, kdy na něho pohlédla. Stěží zaznamenal, jak napřímila záda, ve tváři šok a rostoucí hrůzu.

Nedokázal rozumně uvažovat. V hlavě mu hučelo od jejich předchozí srážky. Hruď měl staženou a svaly napjaté tak, že málem praskly. Musel vynakládat veškerou sílu vůle, aby potlačil trýznivé vzpomínky, které ho zaplavily ve chvíli, kdy po téměř třech letech vstoupil do tohoto domu. Aby potlačil prudké emoce, které na něj přitom útočily ze všech stran.

Frustrace a překvapení, že jeho příkazy nebyly provedeny správně, se mísily s hněvem, že mu někdo narušil jeho přísně střežené soukromí. Šok z toho, že našel ve své posteli spát krásnou, zlatovlasou ženu, se mísil s hrůzou z touhy, jež do něj udeřila, když ji spatřil. Žal a vina, které pohřbil hodně hluboko, vyplavaly na povrch a prodraly se jeho obrannými zdmi a teď ho oslepovaly svou čirou, nespoutanou intenzitou.

Nic z toho se mu nezamlouvalo. Ani vířící emoce, ani pozornosti se dožadující vzpomínky na prolhanou manželku a malého nevinného syna, který nikdy neměl šanci se nadechnout, a rozhodně ne nečekané nádherná Orla Garrettová, která porušila status quo a zničila rovnováhu, kterou se tak tvrdě snažil udržet.

„Prosím?“ vyhrkla omráčeně a bez dechu, až ke své frustraci vyskočil z postele.

„Slyšela jste,“ vyštěkl a vyrazil k oknu, strčil ruce do kapes džínsů, než vypálil. „Jste propuštěna.“

Vytřeštila své překrásné oči. „Protože jsem si tu na chvíličku zdřímala?“

Důvodů bylo víc, ale nehodlal jí je vysvětlovat. „Protože jste zjevně neschopná.“

Zvedla bradu a zatnula čelist. „Jsem ledacos, to přiznávám, ale neschopná tedy ne.“

„Tak jak byste nazvala tohle,“ vytrhl ruku z kapsy a mávl k posteli.

Zčervenala. „Uklouznutí.“

„Je to víc než to.“

„Mám na své straně polehčující okolnosti.“

„A irelevantní.“

Chvíli na něho zírala a mračila se, jako by bojovala sama se sebou, pak se zhluboka nadechla a krátce přikývla.

„Máte pravdu,“ uznala se záviděníhodnou sebekontrolou. „Nemůžu se dostatečně omluvit. Za to, že jsem vás praštila do hlavy, a předtím za to, že jsem naznačila, že jsem na vás čekala. Samozřejmě že nečekala. Spala jsem. Něco se mi zdálo. O někom úplně jiném.“

O kom? blesklo mu okamžitě hlavou. O manželovi? O milenci? A co ho to najednou píchalo na hrudi? Jistě nešlo o *zklamání*? To by bylo směšné.

Ačkoliv s Orlou během posledních několika let mluvil často, skoro nic o ní nevěděl. Ale to nevadilo. Nepotřeboval o ní nic vědět. Jejich vztah, pokud se to tak vůbec dalo nazvat, byl přísně pracovní.

Nezajímalo ho, jestli je svobodná, nebo ne. No a co, že její hlas na druhém konci linky v něm v poslední době probouzel cosi, o čem se domníval, že už je to dávno mrtvé? Slíbil si, že se ženám v nejbližší budoucnosti vyhne, jelikož zranění způsobená jeho krátkým, ale nešťastným manželstvem byla stále čerstvá.

„Pracujete ve špatném domě,“ prohlásil, rozzlobený na směr, jímž se ubíraly jeho myšlenky.

„Jak to myslíte?“

„Nařídil jsem, aby bylo připravené ubytování ve vinařství. Tohle vinařství není.“

Obočí jí vylétlo vzhůru a spojilo se. „Nerozumím.“

„Tohle je Casa do São Romão, ne Quinta do São Romão. Takže jste se vloupala do domu, který kdysi býval mým domovem. Strkala jste nos do míst, kam nepatříte, a spala v mojí posteli. A mezitím jste nesplnila instrukce, které jsem vám *dal*.“

Zírala na něho, zmatek vepsaný po celé své překrásné tváři. „Cože?“

„Udělala jste chybu, slečno Garrettová,“ prohlásil pochmurně, i když nazývat Orlino jednání „chybou“ bylo značně slabé slovo. Narušila jeho soukromý prostor. Ať už to věděla, nebo ne, viděla věci, které nikdy nechtěl nikomu ukázat. Dokonce ani *on* už nikdy nechtěl znovu čelit důkazu svého mučení, žalu a viny. Kdyby se tento dům rozpadl v prach a vzal s sebou veškeré vzpomínky, vůbec by mu to nevadilo.

Alespoň že Orlina společnost podepsala dohodu o mlčenlivosti. Alespoň že se pravda o jeho údajně dokonalém manželství nikdy nedostane na veřejnost. Při té představě ho zalil ledový pot. Sám sebe odsuzoval ažaž. Nepotřeboval, aby ho soudili ještě i ostatní.

„To není možné,“ vyhrkla Orla, viditelně pobledlá, zjevně omráčená.

„Naznačujete snad, že jsem to *já*, kdo udělal chybu?“

„Cože? N-ne. Jistěže ne,“ zakoktala se a tváře jí zrudly. „Muselo dojít k nějakému omylu. Moc se omlouvám. Hned to napravím.“

Nemohla udělat nic, aby to celé nějak napravila. To, co se stalo, se už nedalo vzít zpátky. On by to měl